

Earning Israel: A People and Its Land

I. The Prelude

A. Text

אחר הדברים האלה היה דבר־יקוק אל־אברם במחזה לאמר אל־תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד
 ויאמר אברם אדני יקוק מה־תתן־לי ואנכי הולך ערירי ובן־משק ביתי הוא דמשק אליעזר
 ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן־ביתי יורש אתי
 והנה דבר־יקוק אליו לאמר לא יירשך זה כי־אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך
ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט־נא השמימה וספר הכוכבים אם־תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך
והאמן ביקוק ויחשבה לו צדקה
ויאמר אליו אני יקוק אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את־הארץ הזאת לרשתה
ויאמר אדני יקוק במה אדע כי אירשנה

After these events, the word of the LORD came to Abram in a vision. He said, "Fear not, Abram, I am a shield to you; Your reward shall be very great."

But Abram said, "O Lord GOD, what can You give me, seeing that I shall die childless, and the one in charge of my household is Dammesek Eliezer!"

Abram said further, "Since You have granted me no offspring, my steward will be my heir."

The word of the LORD came to him in reply, "That one shall not be your heir; none but your very own issue shall be your heir."

He took him outside and said, "Look toward heaven and count the stars, if you are able to count them." And He added, "So shall your offspring be."

And because he put his trust in the LORD, He reckoned it to his merit.

Then He said to him, "I am the LORD who brought you out from Ur of the Chaldeans to assign this land to you as a possession."

And he said, "O Lord GOD, how shall I know that I am to possess it?"

B. Of Note

- אחר הדברים האלה
- ויוצא אותו החוצה
- ויחשבה לו צדקה

C. Primary Question

- Two promises, one believed one not Why??

D. Focus on One Additional Word...לרשתה

- A gift or a challenge?
- Partnership, Responsibility
- Reflected in Avraham's question

II. The Covenant

A. Text

ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר וגזל
 ויקח־לו את־כל־אלה ויבֹתֵר אתֵם בתוֹךְ ויתֵן איש־בתֵרו לִקְרֹאת רעהוֹ ואת־הַצֶּפֶר לא בתֵר
 וירֵד העֵיט על־הַפְּגָרִים וישֵב אתֵם אֲבָרָם
 ויהי השֶׁמֶשׁ לבוֹא ותרִדְמָה נִפְלָה על־אַבְרָם והִנֵּה אימָה חֲשֵׁכָה גְדֹלָה נִפְלֶת־עָלָיו
ויאמר לאֲבָרָם יִדַע תִּדַע כִּי־גֵר יִהְיֶה זֶרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרָיִךְ יֵצְאוּ בְרִכְשׁ גָּדוֹל
וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל־אַבְתֵּיךָ בְּשָׁלוֹם תִּקְבֹּר בְּשִׁיבָה טוֹבָה
וְדוֹר רְבִיעִי יֵשׁוּבוּ הִנֵּה כִי לֹא־שָׁלֵם עוֹן הָאֱמֹרִי עַד־הִנֵּה
 ויהי השֶׁמֶשׁ באָה וְעֹלְטָה הִיָּה וְהִנֵּה תִנּוֹר עֵשֶׂן וּלְפִיד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר בֵּין הַגְּזָרִים הָאֵלֶּה
בַּיּוֹם הַהוּא כָרַת יְקוֹק אֶת־אַבְרָם בְּרִית לֵאמֹר לְזֶרַעְךָ נִתְּנִי אֶת־הָאֶרֶץ הַזֹּאת מִנְהַר מִצְרַיִם עַד־הַנָּהָר הַגָּדֹל
 נה־פֶרֶת
 אֶת־הַקִּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִי וְאֶת־הַקְּדַמְנִי
 וְאֶת־הַחֲתִי וְאֶת־הַפְּרִזִי וְאֶת־הַרְפָּאִים
 וְאֶת־הָאֱמֹרִי וְאֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַגְּרִגְשִׁי וְאֶת־הַיְבוּסִי

And He answered, "Bring Me a three-year-old heifer, a three-year-old she-goat, a three-year-old ram, a turtledove, and a young bird."

And He brought Him all these and cut them in two, placing each half opposite the other; but he did not cut up the bird.

And birds of prey came down upon the carcasses, and Abram drove them away.

And as the sun was about to set, a deep sleep fell upon Abram, and a great dark dread descended upon him.

And He said to Abram, "Know well that your offspring shall be strangers in a land not theirs, and they shall be enslaved and oppressed four hundred years;

And I will also execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they shall go free with great wealth.

And As for you, you shall go to your fathers in peace; you shall be buried at a ripe old age.

And they shall return here in the fourth generation, for the iniquity of the Amorites is not yet complete."

And when the sun set and it was very dark, there appeared a smoking oven, and a flaming torch which passed between those pieces.

On that day the LORD made a covenant with Abram, saying, "To your offspring I assign this land, from the river of Egypt to the great river, the river Euphrates:

the Kenites, the Kenizzites, the Kadmonites,

the Hittites, the Perizzites, the Rephaim,

the Amorites, the Canaanites, the Girgashites, and the Jebusites."

B. Of Note

- From a Promise to a Covenant: פשט interpretation of the ritual
- Various interpretations of the symbolism
- Conflicting rights:

C. Primary Question: How is This an Answer?

- Classical approaches: בזכות הקרבנות; Avraham's misstep
- Another possibility: Available for redemption... (י"א מלבושם...)

III. קדושה ראשונה, קדושה שניה

A. The Rules

רמב"ם הלכות תרומות פרק א

הלכה ה

כל שהחזיקו עולי מצרים ונתקדש קדושה ראשונה כיון שגלו בטלו קדושתן, שקדושה ראשונה לפי שהיתה מפני הכיבוש בלבד קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבוא, כיון שעלו בני הגולה והחזיקו במקצת הארץ קדושה קדושה שנייה העומדת לעולם לשעתה ולעתיד לבוא, והניחו אותם המקומות שהחזיקו בהם עולי מצרים ולא החזיקו בהם עולי בבל כשהיו ולא פטרום מן התרומה והמעשרות כדי שיסמכו עליהם עניים בשביעית, ורבינו הקדוש התיר בית שאן מאותם המקומות שלא החזיקו בהם עולי בבל והוא נמנה על אשקלון ופטרה מן המעשרות. +/השגת הראב"ד/ ורבינו הקדוש התיר בית שאן וכו'. א"א לא התיר רבי אלא מעשר ירק ופירות האילן שהן מדרבנן אף בא"י.

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ו

הלכה טז

ולמה אני אומר במקדש וירושלים קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבוא, ובקדושת שאר א"י לענין שביעית ומעשרות וכיוצא בהן לא קדשה לעתיד לבוא, לפי שקדושת המקדש וירושלים מפני השכינה ושכינה אינה בטלה, והרי הוא אומר והשמותי את מקדשיכם ואמרו חכמים אף על פי ששוממין בקדושתן הן עומדים אבל חיוב הארץ בשביעית ובמעשרות אינו אלא מפני שהוא כבוש רבים וכיון שנלקחה הארץ מידיהם בטל הכבוש ונפטרה מן התורה ממעשרות ומשביעית שהרי אינה מן ארץ ישראל, וכיון שעלה עזרא וקדשה לא קדשה בכיבוש אלא בחזקה שהחזיקו בה ולפיכך כל מקום שהחזיקו בה עולי בבל ונתקדש בקדושת עזרא השנייה הוא מקודש היום ואף על פי שנלקח הארץ ממנו וחייב בשביעית ובמעשרות על הדרך שביארנו בהלכות תרומה.

The Rambam maintains the following:

- The conquest of the Land of Israel in Joshua's time [the first sanctification] sanctified the Land temporarily, but not in perpetuity.

- In contrast, the Temple and Jerusalem were sanctified by the first sanctification in perpetuity because their sanctification emanates from the Holy Presence
- The return to the Land of Israel in the days of Ezra and Nechemia [the second sanctification] sanctifies the Land in perpetuity
- The second sanctification in Ezra's time transcends the first sanctification because the second unfolded through possession while the first unfolded through conquest

B. The Primary Question: Why is חזקה more permanent than כיבוש?

רמב"ם הלכות תרומות פרק א

הלכה ה

כל שהחזיקו עולי מצרים ונתקדש קדושה ראשונה כיון שגלו בטלו קדושתן. שקדושה ראשונה לפי שהיתה מפני הכיבוש בלבד קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבוא, כיון שעלו בני הגולה והחזיקו במקצת הארץ קדושה קדושה שנייה העומדת לעולם לשעתה ולעתיד לבוא, והניחו אותם המקומות שהחזיקו בהם עולי מצרים ולא החזיקו בהם עולי בבל כשהיו ולא פטרום מן התרומה והמעשרות כדי שיסמכו עליהם עניים בשביעית, ורבינו הקדוש התיר בית שאן מאותם המקומות שלא החזיקו בהם עולי בבל והוא נמנה על אשקלון ופטרה מן המעשרות. +/השגת הראב"ד/ ורבינו הקדוש התיר בית שאן וכו'. א"א לא התיר רבי אלא מעשר ירק ופירות האילן שהן מדרבנן אף בא".

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ו

הלכה טז

ולמה אני אומר במקדש וירושלים קדושה ראשונה קדשה לעתיד לבוא, ובקדושת שאר א"י לענין שביעית ומעשרות וכיוצא בהן לא קדשה לעתיד לבוא, לפי שקדושת המקדש וירושלים מפני השכינה ושכינה אינה בטלה, והרי הוא אומר והשמותי את מקדשיכם ואמרו חכמים אף על פי ששוממין בקדושתן הן עומדים אבל חיוב הארץ בשביעית ובמעשרות אינו אלא מפני שהוא כבוש רבים וכיון שנלקחה הארץ מידיהם בטל הכבוש ונפטרה מן התורה ממעשרות ומשביעית שהרי אינה מן ארץ ישראל, וכיון שעלה עזרא וקדשה לא קדשה בכיבוש אלא בחזקה שהחזיקו בה ולפיכך כל מקום שהחזיקו בה עולי בבל ונתקדש בקדושת עזרא השנייה הוא מקודש היום ואף על פי שנלקח הארץ ממנו וחייב בשביעית ובמעשרות על הדרך שביארנו בהלכות תרומה.

The Rambam maintains the following:

- The conquest of the Land of Israel in Joshua's time [the first sanctification] sanctified the Land temporarily, but not in perpetuity.
- In contrast, the Temple and Jerusalem were sanctified by the first sanctification in perpetuity because their sanctification emanates from the Holy Presence
- The return to the Land of Israel in the days of Ezra and Nehemia [the second sanctification] sanctifies the Land in perpetuity
- The second sanctification in Ezra's time transcends the first sanctification because the second unfolded through possession while the first unfolded through conquest

D. The Primary Question: Why Does חזקה Create Lasting קדושה; While כיבוש Does Not?

- Man's initiative
- Rav: Moving from the outside-in vs moving from the inside-out (also further explains why the מקדש וירושלים of קדושה ראשונה is lasting).

E. Foreshadowing in the Patriarchal/Matriarchal Era?

A. The Mystery of a Twice Changed Name-That is not really Changed After All

בראשית לב:כה-ל

ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר

וירא כי לא יכל לו ויגע בכפי־רכו ותקע כפי־רך יעקב בהאבקו עמו

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם־ברכתני

ויאמר אליו מה־שמך ויאמר יעקב

ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם־ישראל כי־שרית עם־אלקים ועם־אנשים ותוכל

וישאל יעקב ויאמר הגידה־נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם

And Yaakov was left alone. And a man wrestled with him until the break of dawn.

And he saw that he could not prevail against him, he struck Yaakov's hip at its socket, so that the socket of his hip was strained as he wrestled with him.

And he said, "Let me go, for dawn is breaking." But he answered, "I will not let you go, unless you bless me."

And he said to him, "What is your name?" He replied, "Yaakov."

And he said, "No longer will it be said that your name is Yaakov, but Israel, for you have with the Divine and with man and have prevailed."

And Yaakov asked, "Pray tell me your name." But he said, "Why then do inquire about my name?"

בראשית: לה:א-יג

ויאמר אלקים אל־יעקב קום עלה בית־אל ושב־שם ועשה־שם מזבח לקל הנראה אליך בברחך מפני עשו

אחריך

ויאמר יעקב אל־ביתו ואל כל־אשר עמו הסרו את־אלהי הנכר אשר בתככם והטהרו והחליפו שמלתיכם

ונקומה ונעלה בית־אל ואעשה־שם מזבח לקל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי

ויתנו אל־יעקב את כל־אלהי הנכר אשר בידם ואת־הנזמים אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת האלה אשר עם־שכם

ויסעו ויהי חתת אלקים על־הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב

ויבא יעקב לזזה אשר בארץ כנען הוא בית־קל הוא וכל־העם אשר־עמו

ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית־קל כי שם נגלו אליו האלקים בברחו מפני אחיו

ותמת דברה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית־אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות

וירא אלקים אל־יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו
ויאמר־לו אלקים שמך יעקב לא־יקרא שמך עוד יעקב כי אם־ישראל יהיה שמך ויקרא את־שמו ישראל
 ויאמר לו אלקים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מחלצריך יצאו
 ואת־הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולזרעך אחרריך אתן את־הארץ
 ויעל מעליו אלקים במקום אשר־דבר אתו

And God said to Yaakov, “Arise, go up to Bethel and remain there; and build an altar there to the God who appeared to you when you were fleeing from your brother Esau.”

And Yaakov said to his household and to all who were with him, “Rid yourselves of the alien gods in your midst, purify yourselves, and change your clothes.

Come, let us go up to Bethel, and I will build an altar there to the God who answered me when I was in distress and who has been with me wherever I have gone.”

They gave to Yaakov all the alien gods that they had, and the rings that were in their ears, and Yaakov buried them under the terebinth that was near Shechem.

As they set out, a terror from God fell on the cities round about, so that they did not pursue the sons of Yaakov.

And Yaakov came to Luz—that is, Bethel—in the land of Canaan, he and all the people who were with him.

And There he built an altar and named the site E-l-bethel.” for it was there that God had revealed Himself to him when he was fleeing from his brother.

Devorah, Rivka’s nurse, died, and was buried under the oak below Bethel; so it was named Allon-bachut.

And God appeared again to Yaakov on his arrival from Paddan-aram, and He blessed him.

And God said to him, “Your name is Ya’akov; your name shall no longer be called Yaakov; but Israel shall be your name,” and He called his name Israel.

And God said to him, “I am Kel Shakai; be fertile and increase; a nation, and an assembly of nations shall descend from you; and kings shall issue from your loins.

And the land that I gave to Avraham and Yitzchak I will give to you; and to your offspring after you will I give the land.”

And God ascended from upon him in the place where He had spoken with him;